

Arrest

nr. 68 142 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. KHAVARAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 9 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 28 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 30.09.2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren, lid zou zijn van een vereniging, een vrienden en kennissenkring zou uitgebouwd hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene sinds 19.10.2010 tewerkgesteld is bij VAmutrans en ter staving van zijn tewerkstelling een arbeidscontract d.d. 19.10.2010 voorlegt, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Een tewerkstelling werd betrokkene enkel toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 10.12.2010 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 10.12.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk 1 jaar, 2 maanden en 10 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In de uiteenzetting van het middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Daar beide middelen op elkaar voortbouwen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Wanneer men spreekt over onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag:

Sinds 1 juni 2007 vermeldt de wet expliciet dat men over een identiteitsdocument moet beschikken om de aanvraag te kunnen doen:

- In principe moet een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart voorgelegd worden. De geldigheid van deze documenten mag reeds verlopen zijn.
- Deze verplichting geldt niet voor asielzoekers wiens asielprocedure nog in behandeling is door het CGVS of de RVV. Indien er een toelaatbaar cassatieberoep of een (oud) annulatieberoep hangende is bij de RvS tegen een afgewezen asielprocedure, geldt de verplichting ook niet (zie o.m. RvS 13 februari 2009, nr. 190.417 in de rechter kolom).
- Ook de vreemdelingen die kunnen aantonen dat ze in de onmogelijkheid zijn om identiteitsdocumenten voor te leggen, zijn vrijgesteld van deze verplichting.
- Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom men vrijgesteld is van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag.

Anders is de aanvraag onontvankelijk.

In de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vinden we geen één van deze argumenten terug!!! Gezien verzoeker zijn Kosovaarse identiteitskaart had toegevoegd aan zijn regularisatieaanvraag, hetgeen ook degelijk terug te vinden is het in het administratief dossier, is de aanvraag wel degelijk onontvankelijk.

Door geen rekening te houden met de Kosovaarse identiteitskaart van verzoeker, begaat de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van de motivatieverplichting.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

Hierbij kunnen we vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen rekening heeft gehouden met al de stukken van het dossier.

Terwijl verzoeker zijn regularisatieaanvraag heeft ingediend met al de nodige documenten. En terwijl hij voldoet aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Gezien hij een arbeidsovereenkomst heeft van onbepaalde duur. En al zijn loonfiches tot heden toevoegt aan zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker op korte tijd de Nederlandse taal heeft geleerd en al gauw actief was op de arbeidsmarkt, terwijl het niet evident is om aan werk te geraken ten tijde van crisis, heeft verzoeker zijn wilskracht laten zien om zich te integreren in de Belgische samenleving, wordt hij weliswaar door de Dienst Vreemdelingenzaken gestraft.

De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt in zijn beslissing dat het mogelijkheid tot werken enkel was bedoeld tijdens asielaanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij bvba B. (...). (bijlage 2)

En hij bij zijn regularisatieaanvraag al de documenten had toegevoegd om zijn verhaal te bewijzen. Beslist de Dienst Vreemdelingenzaken zonder rekening te houden met al de stukken van zijn dossier tot de onontvankelijkheid van zijn aanvraag.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"De formele motiveringsplicht, vervat in het wetsartikel waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Verzoeker zet uiteen dat de Vreemdelingenwet expliciet stelt dat men over identiteitsdocumenten moet beschikken om de aanvraag te kunnen doen, anders is de aanvraag onontvankelijk. Hij stelt dat hij zijn Kosovaarse identiteitskaart heeft voorgelegd en de aanvraag wel degelijk ontvankelijk is.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers uiteenzetting een verkeerde lezing inhoudt van de bestreden beslissing.

Immers, de aanvraag om machtiging tot verblijf werd niet onontvankelijk verklaard bij gebrek aan identiteitsdocumenten, doch wel om reden dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in Belie worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen eveneens niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

De toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke identiteitsdocumenten of buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verzoekers uiteenzetting houdt derhalve een verkeerde lezing in van de bestreden beslissing waar hij meent dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan een identiteitsdocument. Verzoekers eerste middel mist derhalve feitelijke grondslag.”

De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“In zijn tweede middel poogt verzoeker een schending voor te houden van de beginselen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsplicht.

Hij stelt dat hij zijn regularisatiedossier heeft ingediend met al de nodige documenten en de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening zou hebben gehouden met al de stukken van het dossier.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet aantoonde met welke stukken de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Terwijl betreffen de arbeidsovereenkomst door de gemachtigde werd geoordeeld dat:

‘Het feit dat betrokkene sinds 20.09.2010 tewerkgesteld is bij de werkgever bvba B. (...), hij legt ter staving van zijn tewerkstelling een arbeidscontract d d 17.09.2010 en een loonfiche voor, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid Een tewerkstelling werd betrokkene immers enkel toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 10.12.2010 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.’

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers tweede middel niet kan worden aangenomen.”

2.1.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, dat onder meer stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kan worden ingediend.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar aanvraag onvankelijk moest worden verklaard omdat ze identiteitsdocumenten ingediend heeft, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Bijgevolg bevat artikel 9bis van de vreemdelingenwet cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden, met name

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). In haar aanvraag heeft de verzoekende partij dergelijk onderscheid niet gemaakt. De verzoekende partij heeft elementen met betrekking tot de grond van de aanvraag aangehaald.

In casu stelt de bestreden beslissing vast dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op de andere (cumulatieve) ontvankelijkheidsvoorwaarde, met name het beschikken over een identiteitsdocument. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde mist dan ook feitelijke grondslag.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom het feit dat de verzoekende partij sinds 30 september 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren, lid is van een vereniging en een vrienden- en kenniskring uitgebouwd heeft niet verantwoord waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen betreffen de gegrondheidsfase, waarop de verwerende partij niet diende te antwoorden. De kritiek van de verzoekende partij hieromtrent kan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Ten overvloede worden de motieven die betrekking hebben op deze elementen door de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet weerlegd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat ook rekening werd gehouden met het arbeidscontract bij het bedrijf VA. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *“Het feit dat betrokkene sinds 19.10.2010 tewerkgesteld is bij VA (...) en ter staving van zijn tewerkstelling een arbeidscontract d.d. 19.10.2010 voorlegt, kan niet aanvaard worden als een*

buitengewone omstandigheid. Een tewerkstelling werd betrokkene enkel toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 10.12.2010 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij betrekking hebben op de fase ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Pas indien de bevoegde minister c.q. staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij moeten overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurs-handelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Daarenboven heeft de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om haar aanvraag aan te vullen en alle relevante informatie bij te brengen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verwerende partij met alle dienstige stukken rekening gehouden. De verzoekende partij kan haar eigen nalatigheid niet aan de verwerende partij toeschrijven. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN